

LOVCI KLÍČŮ

**STRAŠIDELNÉ
KVÍLENÍ**

Eric Luper

LOVCI KLÍČŮ

**STRAŠIDELNÉ
KVÍLENÍ**

PRAHA 2017

Přeložila:
JANA PACNEROVÁ

Eric Luper: Lovci klíčů – Strašidelné kvilnění

Vydání první

Text copyright © 2016 by Eric Luper.

Illustrations by Lisa K. Weber, copyright © 2016 by Scholastic Inc.

All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,

www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2137. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Key Hunters – The Haunted Howl,

USA v roce 2016

Český překlad © 2017 Jana Pacnerová

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Obálka Lisa K. Weber, © 2016 Scholastic Inc.

Přebal a vazba © 2017 Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Edice MagicBooks – svazek 15

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN - 978-80-269-0726-8 (PDF)

BARONET

Praha 2017

Eric Luper

LOVCI KLÍČŮ

**STRAŠIDELNÉ
KVÍLENÍ**

edice MagicBooks
svazek 15

Věnováno mým kritickým partačkám:

Loree, Lize a Kate.

Už je to patnáct let, a pořád žádný kiks.

KAPITOLA 1

„Neviděla jsi dneska slečnu Crowleyovou?“ zeptal se Evan přes stůl v knihovně své kamarádky Cleo.

„Ne,“ odpověděla Cleo. „Je to divné, protože obvykle se tu potlouká, cvaká podpatky a vřeští.“

Uplynula už polovina přestávky a Evan i Cleo ještě před sebou měli dost práce. Potřebovali se dostat o krok blíže k nalezení bývalé knihovnice slečny Hilliardové, která záhadně zmizela v jedné z kouzel-

ných knih v tajné knihovně pod školní budovou.

„Na čem pracuješ?“ zeptala se Cleo.

Evan odstrčil knihu. „Na jednom hnusném referátu.“

„Co je na něm hnusného?“

„Je o netopýrech,“ odpověděl Evan. „Jen málo věcí mě děsí víc než netopýři.“

„Viděl jsi někdy zblízka živého netopýra?“

„Nepotřebuju ho vidět zblízka, abych věděl, že je hnusný.“

Cleo se podívala do knihy. „Jsou docela roztomilí, jako malí křečící. Tomuhle bych říkala Moe a tamtomu Sprinkles.“

„Já bych řekl, že jsi cvok.“

„Já bych řekla, že se nudím,“ prohlásila Cleo. „Jdeme.“

Evan a Cleo se vydali k nejzadnějšímu regálu v nejtemnějším koutě knihovny – k regálu, za nímž se skrývaly tajné dveře do kouzelné

knihovny. Cleo si propletla prsty, spojila ruce, Evan si na ně stoupl a Cleo ho zvedla tak vysoko, až měl před očima obrovskou, uprášenou, na první pohled nudnou knihu s titulem *Literatura: prvky a žánry od starověku až do současnosti*.

Než ale Evan stihl knihu vytáhnout, Cleo zaúpěla a spustila ho zpátky na podlahu.

„Co se děje?“ zeptal se Evan.

„Mám rozbolavělá ramena od včerejší oslavy narozenin Ansley Tealové.“

„Máš rozbolavělá ramena od oslavy narozenin?“ opakoval Evan nechápavě.

„Oslava se konala v tělocvičně s lezeckou stěnou. Horolezení je fakt těžké. Naučili jsme se všechno o slaňování a jištění a karabinách.“

Evan předstíral, že ví, o čem mluví. Přisunul pojízdnou stoličku, vylezl na ni a zatahl za knihu. Vyklopila se dopředu a tajná

knihovna se otevřela. Na schodišti, které vedlo do skryté místnosti pod školní knihovnou, byla ještě větší tma než obvykle.

„Nezdá se ti divné, že tu slečna Crowleyová nikde není?“ zeptal se Evan cestou dolů.

„Možná je na obědě nebo tak něco,“ pronesla Cleo.

V kouzelné knihovně byla větší tma, než si Evan pamatoval. Police, posuvné žebříky a spirálová schodiště se tyčily do tmy nad nimi. Lávky a balkonky ubíhaly kolem rohů a přes mezery mezi policemi, aby mohli čtenáři prozkoumat každičké zákoutí. V zadní části knihovny nad kamenným krbem visela tapiserie s vyobrazením otevřené knihy, před níž vířili lidé v záplavě pestrobarevných písmen. V krbu už hořelo, ale plamen byl tlumenější než obvykle.

„Nepřipadá ti ta knihovna dneska nějak strašidelná?“ zeptal se Evan.

Cleo pokrčila rameny. „Mně připadá strašidelná vždycky.“

Sunuli se podél zdi knihovny. Evan vytáhl klíč, který získali při posledním dobrodružství. Byl to klíč od nóbl sportovního auta, jež dostali od šéfa tajné špionské organizace.

„Kterou knihu myslíš, že odemyká?“ přemýšlel Evan.

„To nevím. Co kdybychom se zeptali té paní na obraze?“

Podívali se na obraz, který visel hned nad nimi. Evan si nepamatoval, že by ho tam už někdy viděl. Byla na něm žena ve žlutých šatech a s korunou na hlavě. Očima jako by je sledovala všude, kam se hnuli.

Zčistajasna se plátno obrazu začalo napínat směrem k nim. Ruce ženy se vysunuly do prostoru a šátraly po nich.

Cleo vykřikla. Pak se i s Evanem dala do běhu.

Vyšplhali po žebříku a přeběhli lávku. Když ale spěchali kolem rohu, vrazili přímo do současné knihovnice, slečny Crowleyové.

„Čekám tu na vás, abych vám sebrala ten klíč!“ oznámila. Sáhla po Cleo, ta však uskočila.

Děti sjely po mosazné tyči a vtom to uviděly. Na stole uprostřed místnosti ležela zamčená kniha. Desky měla z popraskané kůže a pokryté pavučinami. Titul zněl *Vlkodlačí kletba*.

„Dej mi ten klíč,“ nařídila Cleo.

„Já *nepůjdu* do příběhu o vlkodlacích,“ protestoval Evan.

„Chceš přece zachránit slečnu Hilliardoovou, ne?“

Slečna Crowleyová už sjížděla po tyči dolů a ostrými podpatky přitom skřípala o kov.

„Pojďte sem!“ vrískala. „Potřebuju ten klíč!“

Evan přešlápl z nohy na nohu.

Předtím řekl Cleo, že jen málo věcí ho děsí víc než netopýři. Vlkodlaci byli jednou z nich.

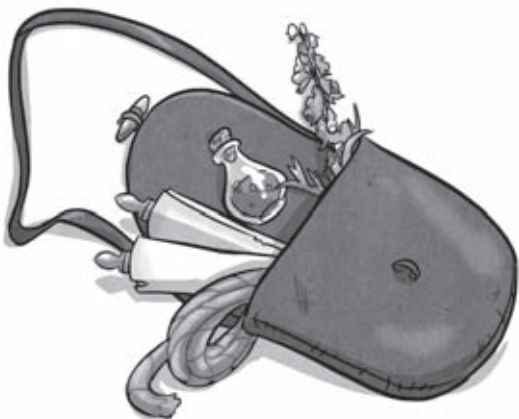
Pak si ale vzpomněl na slečnu Hilliardovou. Potřebuje jejich pomoc.

Evan podal Cleo klíč.

„Nechod'te beze mě!“ křičela slečna Crowleyová.

Cleo strčila klíč do zámku a otočila jím. Zámek se otevřel. Ze stránek knihy vyrazila písmena jako tisíc šílených pavouků. Vyvalila se do vzduchu kolem nich a začala tvořit slova. Ze slov se staly věty, z vět odstavce. Zanedlouho už skrz chumelenici písmen skoro ani neviděli.

Pak všechno zčernalo.

KAPITOLA 2

Bolest se zarývala Evanovi hluboko do paže. Po čele mu prýštil pot. Otevřel oči. Ležel na posteli v šeru jakési chýše. Nad ním stáli Cleo a chlapec, kterého Evan neznal. Cleo měla vlasy stažené dozadu. Na sobě měla prosté šedé šaty s bílou zástěrou. Chlapcova pokožka byla bledá a vypadala tence jako papír.

„Kdo... jsi?“ zeptal se Evan.

„Horečka mu zastřela mysl,“ prohlásil chlapec. „Musíme jednat rychle.“